

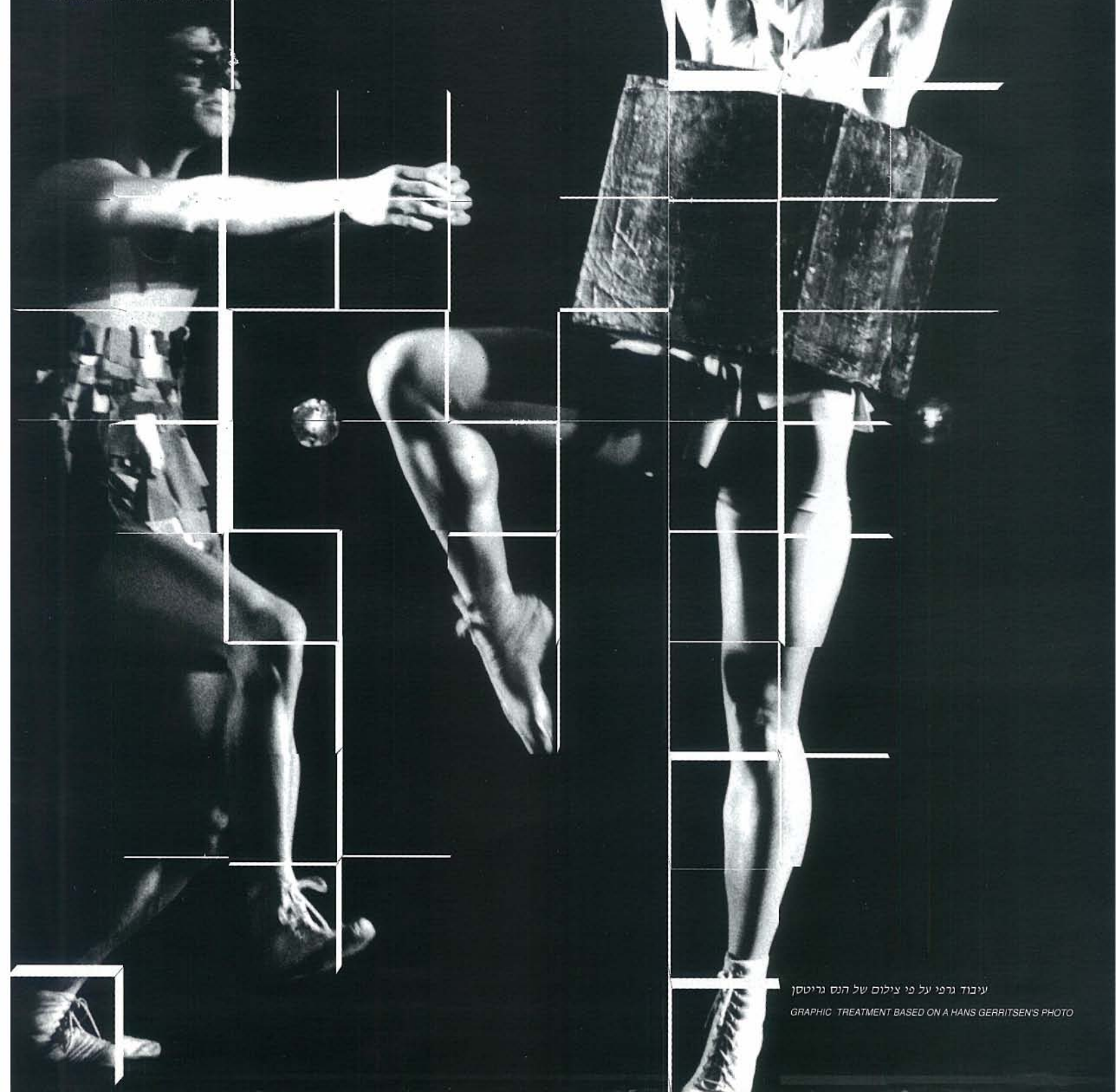
ממגירות הלב

Below Paradise

מחול חדש של איציק גילי

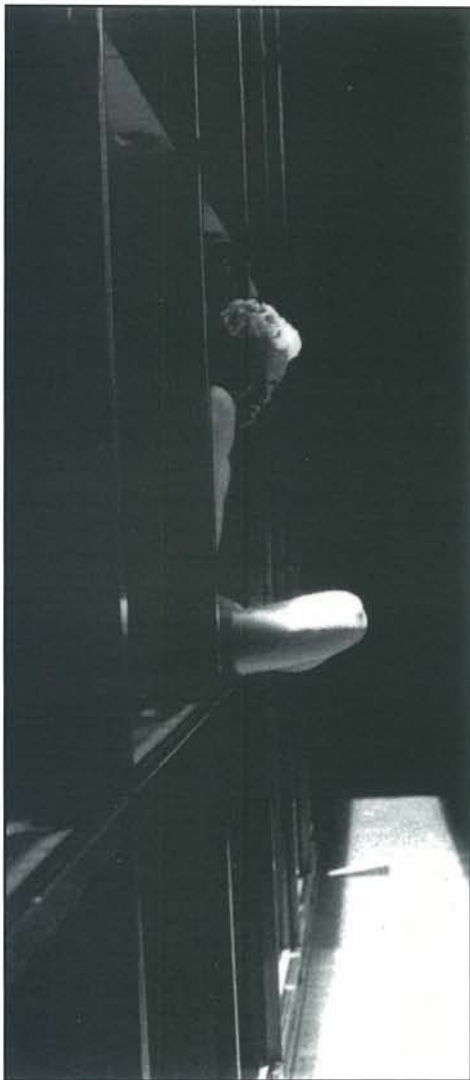
בביצוע להקת Scapino

מאת ג'ורא מנור

עיבוד גרפי ועל פי צילום של הנס גרייטסן

GRAPHIC TREATMENT BASED ON A HANS GERRITSEN'S PHOTO

בראשית הקריירה שלו ככוריאוגרף יצר איציק גלילי סולו, שהיה מעין מונולוג אישי ומאוד פרטי, על בית וילדות. אותו מונולוג אפילו לא הגיע לבימה, כי הוא נוצר עבור אנסמבל בת-שבע, אבל לא נראה מספיק בשל בעיני אוהד נהרין. עכשיו, מקץ כמעט עשור שנים, חוזר איציק, ככוריאוגרף בוגר ובעל בטחון עצמי רב יותר, לשאוב מעולם זיכרונותיו. והתוצאה עשירה ומרתקת - אם כי נותרה עדיין במסגרת "צנעת הפרט". וזה קצת חבל. הרי בכל אומנות בימתית יש גם מומנט של מציצנות ורכילות.

יש כוריאוגרפים, שמנסחים לעצמם אמצעי הבעה, בוררים תנועות עד כדי צופן פרטי, וממשיכים לכתוב את ריקודיהם בשפתם המיוחדת. אצל איציק גלילי יש תמיד הפתעות. שפת המחול שלו משתנה מיצירה ליצירה, לפי צרכי העבודה הטרייה. אין בכך כל רע, כי השינויים מיצירה ליצירה מעשירים את פלטת הצבעים שלו.

שעה שדברים אלה נכתבים, עדיין לא ברור, האם באמת נראה במסגרת פסטיבל כרמיאל השנה את עבודתו לטראמפולינה ו-14 רקדנים ופסנתרים, שכן ישנם קשיים גדולים להביא עבודה כה גדולה ומורכבת ארצה. מכל מקום, נחוץ למצוא דרכים, לתת לקהל חובבי המחול הישראלי החדש הזדמנויות להכיר את עבודתו. בלי ספק גלילי הוא אחד היוצרים הישראלים המעולים, ויש בכך משום אירוניה מרה, שדווקא הוא, הכל כך צברי וישראלי, אינו זוכה לכך שקהל-הבית שלו יראה את עבודתו.

ITZIK GALILI

איציק גלילי

קופסאות ממלאות תפקיד ראשוני במעלה במחול החדש, "מתחת לגן-העדן", שמעלה להקת Scapino ההולנדית הוותיקה. תיבות סביב מותני הרקדנים שהם תקועים בתוכן, קיר שלם של תאים, תחילה בצידה הימני של הבימה, שאברי הרקדנים מגיחים מתוכם, והמהווים את הרקע לחלקו השני של הערב.

תיבות, שנוהגים להחזיק בהן מזכרות, אולי יומן או מכתבי-אהבה ישנים. מיכלים של זיכרונות, של נפש פרטית. זו יצירה גדולת מימדים - שרוב אומני הלהקה משתתפים בה - והיא בו בזמן גם מאוד אישית, אפילו "פרטית" במתכוון. דימויים עתירי פירושים, שלא נחוץ, בעצם, לפרש אותם. רק לחוש אותם. כשם שפירוש מילולי, כגון זה של מורה לספרות, מקלקל שיר ואינו מוסיף לו דבר.

להקת Scapino - שהבאלט-מייסטר שלה הוא מיודענו גיי אוגן - ביצעה את יצירתו של גלילי בצורה מעולה. כדרכה, מופיעה "סקאפינו" ברוב ערי הולנד בספורים נרחבים. הרקדנים השקיעו במופע את כל יכולתם. כיום זו להקת מחול מצויינת, מהמופע שלה נעלמה אותה עייפות ואפרוריות, שצינו את מופיעה שעה שראיתי אותם לאחרונה, לפני כשנתיים.

בחלקו הראשון של המחול החדש, סירות-נייר יפות, שהזכירו לי שימוש דומה בכלי-שייט שקופים אלה במחול מאת ענת דניאלי לפני שנים אחרות, ספינות של זיכרון ואפילו נוסטאלגיה של מחשכי ילדות שטות על פני הבימה, כברורים אלגנטיים. ציפיתי, שספינות-הנייר וגם אביזרים סמליים אחרים ישובו בחלק השני - אבל רק הקופסאות, שהרקדנים תקועים בהן, והן נפתחות ומגלות את צפונותיהן, הפכו לדימוי חוזר ושב. בסיום הערב ממש התבקש, שהקופסאות המקיפות את איזור המותנית ייפתחו שוב ויהיה כתוב בהן "סוף"... חבל, שכל חלקו הראשון של מופע עשיר בצורות זה הוא (אין זה ביטוי הולם: הוחשד), עד שכמעט אי אפשר היה להבחין בנעשה על הבימה. הכל פי צו האופנה האפלולי...

את המוזיקה חיבר במיוחד למחול זה המלחין ג'ין קארל (Gene Carl), שעיתו יצר גלילי את מופע 14 הפסנתרים שלו (ראה "פסיפס אירופי" בגיליון מס' 10 של הרבעון למחול),

צילום: הנס גרייטסן

PHOTO: HANS GERRITSEN